
◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.
ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 4 - OSLO - TELEFON 23743

INNHold: På sannhets grunn — — Når allting går til hvile — Prosesjon som bekjennelse. — Kall - og intet virke. — Don Boscos mor. -- Den nye Encyklika. — Kardinal Cerretti. — Misundelsens motgift. — Monarkiets torbannelse og republikkens velsignelse. — Bokanmeldelse. — Herhjemme — og derute.

RETT + OG + SANNHET

På sannhets grunn — —

Kristi Legemsfesten er den store fest for *Sannheten*: «Ti mitt kjød er i sannhet mat og mitt blod er i sannhet drikke.»

Tvers gjennom tidens mange illusjoner — d. v. s. gjennom de mange meninger og fordommer, tanker og begjær, som generasjon efter generasjon har fylt menneskeheten med og leveår efter leveår fylt oss selv med — løfter Kristi stemme sig med uforminsket styrke: «*Jeg er sannheten.*»

I 1900 år har der alltid vært mennesker som har hørt den fordi de selv var «av sannhet», og med usvikelig visshet og urokkelig sikkerhet på «ordet som er blitt kjød og har tatt bolig iblandt oss» har de levet sitt liv i den innerligste kontakt med Hostien i vår Kirkes tabernakel. De har hatt en så reell kontakt, et så virkelighetsnært samliv med den hellige Hostie, at de har erkjent sig selv som den Helligånds tempel med Kristus boende i sitt jeg, i sin personlighet. Det er de mennesker, som tvers gjennom alle villfarelser og feiltagelser har holdt sannheten løftet op over alt — båret den oppe og fulgt den gjennom alle sine livsveier — hyldet bare *den*, gjort knefall bare for *den*. Hvor så enn veiene gikk: på de brede lyse gater eller i de mørke trange smugg — ad skjønne blomsterkransede solbeskinte stier eller langs bratte farlige avgrunner, hvor klippene skygget for lyset — allevegne bar de Kristus med sig som sitt livs mystiske kraft, sine gjerningers skjulte kilde. Og førte enn uvidenhet og ubevissthet dem på avveier eller fór de vill, alltid fant de *veien* igjen fordi deres liv var med Kristus, deres vilje den gode.

Fra hin første nadverstund har stemmen lydt i ord, som blev kjød — den har kalt i våre presters munn hver dag utover verden fra den Kirke, hvis allerhelligste Sakrament blev innstiftet da. Med uimotstælig makt og myndighet har den dratt alle med de «uroelige hjerter» til sig og de har funnet *hvile og fred*.

Livets hvile: den som kommer når alt i en sjel er koncentrert om det ene fornødne og uro og tvil derfor ikke kan få innpass og sønderrive det hele og helende.

Livets fred: den kraft, som alltid i kjærlighet og tålmodighet arbeider for fordragelighet, for forståelse og samfunnsfølelse menneskene imellem. Men nettop fordi Kristus-freden er en levende, arbeidende kraft — dødens, stilstandens uforsonlige motstander — er den alltid i fremgang, i fremstøt, i bevegelse — — — og som symbol på dette har Kirken forordnet sin høitideligholdelse av Kristi Legemsfest og gitt den en procesjons skikkelse.

Et symbol — ja. Men aldri må vi for symbolet glemme dets virkelighet: at det å følge den hellige Eukaristi ut av Kirken og ut i dagliglivet er en *forpliktelse*, vi påtar oss — et løfte, vi gir i og med vår handling. Ti inne i oss — usynlig for vårt jordiske øie, men ikke for våre oversanselige organer, lever Kristus sitt liv, lever Kristus-sinnet. Å løfte dette sinn op over alle våre illusjoner om oss selv — å ofre all vår egenkjærlighet på dets alter og bringe det i sin rene hvite strålende skikkelse synlig frem i alle våre handlinger, i hele vår ferd — det er *vår sjels Kristi Legemsfest*. *Det* er det løfte vi avgir, når menigheten på søndag slutter op om sin overhyrde og sine prester og følger der de

går foran — eller når den i by og bygd følger den av Gud og Kirken sendte sjelesørger. Om veien er lang eller kort, om vi er mange eller få har intet å si for festens høitidelighet, ti veien i oss selv er uendelig som «livet i all evighet», og om bare to eller tre har vi dog alltid Jesus midt iblandt oss i hele sin fylde, og vi er om bare to eller tre dog et ledd i hele den felles menighet i Kristus Jesus — i den av ham innstiftede Kirke.

La oss da til slutt prise Gud med salmistens ord: «Alles øine vokter på Dig, Herre, og Du gir dem spise i rett tid, Du åpner Din hånd og fylder alt som lever med velsignelse!»

La oss da til slutt anrope med Kirkens ord: «Herre, skjenk nådig Din menighet enheten og fredens gaver!»

Og la oss da samle alt hvad vi har å takke for og be om i en kristens skjønneste påkallelse, vår hellige Kirkes største sannhetsgave til oss, Kristi Legemsfestens åpenbaring:

«Herre, nu lade Du Din tjener fare i fred, *ti jeg har sett Din frelse!*»

Når allting går til hvile.

*Når allting går til hvile
hvad dagen kalte frem,
når alle tåker ile
til sine dunkle hjem,
når solens glimt sig fjerner,
mens av hver sky forlatt,
de evige faste stjerner
står i den stille natt.*

*da synker hen i dvale
hver drøm, vi stige så —
den store sannhets tale
vi kan igjen forstå —
vi kan igjen fornemme
den kraft, vi bæres av,
den skjulte åndens stemme,
hvis røst oss tanker gav.*

*Og dypt i sjelens indre
sig åpner da et blikk,
hvis flukt ei skranker hindre,
hvis syn ei grenser fikk.
Med det vårt hjem vi skue,
et større fedreland
enn denne lille tue,
som ei oss fengsle kan.*

*Det sorgfulle da klinger
harmonisk så og smukt,
det tungeste får vinger
til mektig himmelflukt.
Det ringeste forsvarer
sin plass i livets krans,
det mørkeste sig klarer
i disse strålers glans.*

*Og i vår ånd sig senker
den store faderånd,
som løser alle lenker
og bryter alle bånd.
Og når de siste falle
da føler vi med ett:
at Gud er alt i alle
og alle er kun ett.*

(FR. PALUDAN-MÜLLER).

Þrosesjon som bekjennelse.

På søndag feirer vi Kristi Legemsfest — en fest som går helt tilbake til det trettende århundre. På tilskynning av St. Juliana av Cornillon blev den først innført i bispedømmet Lüttich for i 1311 ved Synoden i Wien å bli foreskrevet som almen-kirkelig høitid. Pave Johan XXII dekreterte Kristi-Legemsprocessjonene.

I våre dager er disse blitt det særlige symbol for katolsk aksjon og kristen aktivitet — når den hellige Eukaristi sprenger Tabernaklets grenser og bæres ut av kirkedøren inn i hverdagslivet på gatene eller markene og blir som det synlige tegn på at vi ikke ønsker en kristendom bare innenfor kirkemurene, men en kristendom som lever i kontakt med sin tid og det daglige liv.

Det er et symbol når vi den dag følger Frelseren — men det er også en forpliktelse: alle dager i virksom gjerning stadig å være Frelserens følge og veibereder blandt den lidende menneskehet.

Verden trenger Kirken, og Kirken trenger for å fylle sin misjon verden. Det er en stor oppgave å føre Eukaristien inn i byenes urolige liv — til de hundretusen som gjennom en tragisk utvikling er blitt fremmed for kristendommen. En stor oppgave ved denne ferd å vise, at den guddommelige nåde, som utstråler fra alterets sakrament, ikke bare er forbeholdt de som kneler innenfor Kirkens murer, men virker også på de som lever i den grå og lidelsesfulle hverdag.

Der gis i våre dager så mange som ikke forstår rekkevidden av ordene: «Mitt kjødd er i sannhet mat og mitt blod er i sannhet drikke.»

Der finnes tusener av falske profeter, som gjør Kirken medansvarlig for at den materielle nød på jorden nu er så grenseløs stor uten å ville se, at det er den fanatiske tro på den tekniske og social-økonomiske ut-

vikling som den eneste riktige, den overvurdering av det jordiske som en slik tro avler, som har ført til det jordskjelv, den katastrofe, som har rammet alle uten undtagelse, hvis tilværelse har vært roffestet bare i det materielle.

I slike tider er Kristi Legemsfestens bekjennelse dobbelt nødvendig. En gang om året i det minste må Kirken fortrenge all kjøpen og selgen og jagen etter jordlivets fordeler ved å bygge sine andre op, smykket med de herligste blomster ute i byens friluft og forkyne sitt «Gloria in excelsis Deo» for alle de som er i den gode vilje.

Intrengende forkyner den for alle de nervøse, forjagede mennesker, at der finnes høyere verdier enn nydelse og besiddelse og at menneskeheten dyrt må betale om de setter de overnaturlige goder til side for å tilfredsstillende sine lavere ønsker og begjær.

Kristi Legemsfest har alltid vært den glade og åpne bekjennelse av Kristus og Hans Kirke — og aldri har vel en tid trengt denne bekjennelse så sterkt som vår tid. Politisk er jo nu den åpne partitagen mer moderne

enn noengang — partitagen skiller jo ofte familiemedlemmer og gjør dem uenige som den skiller slekt og venner fra hverandre. Man dekorerer med sitt partis farver, man klær sig i sitt partis uniformer.

Vel, enhver ærlig bekjennelse til en idé er av verdi — men dens nytte for oss selv og andre avhenger av idéens verdi. Alt hvad fremskynder egoisme, smålighet, hat og fiendtlighet, er uverdigg for det virkelig menneskelig og krever ringe eller intet personlig mot. Men der hører mot til å gå mot den materielle egennyttens strøm som oversvømmer hele verden. Dette mot gir vår Kirke oss — når vi bekjenner oss åpent til den.

En Kristi Legems-prosesjon må gå ut fra hele den katolske verden og ikke stanse eller slå sig til ro, for alle folk og alle folks statsmenn er begynt å tvile på, om man kan finne en løsning for vanskelighetene i den rent menneskelige klokskap og begynner å tro på at en ny sinnsinnstilling på rent åndelig basis er nødvendig. Og denne grunn kan kun være den ene: Verden må lære atter å høie kne for den Monstrans, vi bærer ut til den, og brenne alle sine falske avgudsbilleder.

KALL - OG INTET VIRKE

I våre dager har mange strevsomme unge mennesker en hård skjebne: de føler sig kalt til et studium, et arbeide — de anstrender sig i lang tid ofte med jernflid og i fattigdom på å utvikle sine anlegg — og dog åpner sig etter alle deres anstrengelser ingen utsikt til virksomhet, til å nå det mål som de har satt sig. Ethvert forsøk blir en skuffelse — enhver kamp blir uten seir — ingen plass og ingen post frembyr sig med selv den beskjedneste lønn. Til slutt har man kun livets meningsløshet å falle tilbake på.

Og dog finnes der et lyspunkt — ti intet uheld, ingen skuffelse formår å hindre ens indre arbeide på å styrke og befeste sin personlighet. Man har alltid *dette* mål å arbeide mot og det lønner sig alltid. Enhver utvikling, enhver kunnskap, selv om der ikke viser sig synlige resultater i form av et fast og velavlønnet arbeide er alltid brukbart for personligheten selv. De er sikre hjelpemidler når det gjelder om å skape en karakter som ut fra sig selv og sin indre verdi mestrer virkeligheten. Og dette er til syvende og sist hovedoppgaven for ethvert menneske, selv om han ellers har et fruktbart og økonomisk sikret virke.

Det kommer ikke i første rekke an på å ha suksess — ikke engang på det utadvendte arbeide, og slett ikke på ære og nydelse, lykke og velvære. Det skjønne og fullkomne, ved nåde løftede menneske, er målet for enhver av oss.

Og den som i sannhet streber etter denne fullkomne menneskelighet — skriver pater Stanislaus v. Dunin-Berkowski S. J. — er nærmere livets mening enn den selvbevisste og fortreffelige innehaver av et godt erhverv. Han har mulig all ytre fremgang, men mangler den indre rikdom som ene gir tilværelsen verdi.

La da enn «skjebnen» gå et menneske helt imot, knuse alle dets planer og stanse det på dets løpebane — et kan allikevel alltid erobres: den indre personlighetsutvikling. Og nettop i dette ligger et kalls verdi, sosialt og kristelig sett: kall er en tjeneste for mennesker i forbindelse med Kristus som midtpunktet for all tenken og handlen. Kjærnen i alle kall er et menneskes personlige innsats, så at det står inne for alt det sier og gjør med hele sin personlighet, og derfor er selv vidne på sine ords sannhet. Ti kun derved kan man virkelig bringe andre trøst og støtte.

Ungdomstiden skal utdype og befeste den kristne og sedelige bevissthet — hvad der forsømmes da, er det vanskelig senere å ta igjen. Kampen for tilværelsen hindrer da som oftest den sjelelige utvikling. Og her kan derfor den ufrivillige tilsynelatende drepande arbeidsløshet ha sin store betydning, hvis man bare vil se dens verdi og utnytte den. Man må bruke arbeidsløshetsperioden til å erkjenne sig selv, lære sig selv å kjenne — en vei som står åpen for alle og som ikke er en tillært videnskaps kostbare utdannelsesvei.

Ensom, selvstendig ettertanke og gjennomtenkning av livets spørsmål og gåter, en ærbødig inntrengen i de åpenbarte sannheters dybder, kampen for å kunne oppfylle budene om kjærlighet til Gud og næsten i Kristus Jesus, en streben etter å kunde gi sig selv og alt sitt rolig i Guds hånd — alt dette er verdifulle livsgoder som nettop kan erhverves i den tid hvor ens ytre livsgjerning lar vente på sig. Nød, spenning, all motgang kan være like så mange trin opover på denne vei. Ti all nød kan ha en mektig opdragende kraft, når den får følge av tapperhet — den vekker hemmelige krefter i sjelen, når den bæres med mot og høsinn. Den

ansporer til å finne nye utveier, hvis man bevarer håpet og aldri fortviler — hvad sikre forhold dysser i søvn, det vekker usikre forhold til øket handlekraft og skjerpet omtanke. Derfor kan en slik arbeidsløshetsperiode hjelpe et menneske til å bli klar over evner og anlegg i sig som det ikke hadde anelse om — sjelelige energier som i årevis har ligget ubrukte hen. Ti i det daglige arbeidsliv kan man greie sig med de hjelpemidler som er like for hånden — man tenker ikke på sitt reservefond, som dog kan være det verdifulleste man har i sin sjel. Man yder sjelden det beste og største før man kan utnytte dette veld av krefter fra sjeledypet, når først man har gravet sig ned til dem og skaffet dem avløp.

De største mesterverker er skapte efter at kunstneren hadde sprenget døren til dette rustkammer og hentet sine våpen ut fra det.

Det tidlig opnådde sikre livserhverv, den gode trygge stilling får ofte et menneske til å slå sig for tidlig til ro i borgerlig velvære. Hvad man derimot kjemper sig til gjennom slag, brenner lenge i sår og smerte. Og når sårene har lukket sig, så minner ennu arrene om

de heroiske dager og tvinger en til alltid å være på høide med sig selv.

Derfor kan det være en stor fordel å komme moden, avklaret og med rike erfaringer til sin livsgjerning, selv om det blir senere enn man håpet og drømte om. Ungdommens feiltagelser og feil blir overvundne i den tid man må kjempe og vente — man blir tidligere moden og beholder dog hele ungdommens friskhet, fordi man hele tiden har skjerpet og øvet sine menneskekrefter.

Imidlertid er der mange som mener, at når kampen for tilværelsen faller på den tid hvor et menneskes skapende kraft er særlig sterk, så vil denne kraft, om den ikke brukes, forsumpe og avdø, og kan aldri mer bli brukbar. Dette er ikke riktig. Hvis man *selv* forsømmer, av makelighet eller nydelsessyke, å utnytte sine evner, *da* er det riktig, at disse skrumper inn og tilslisst dør bort, men den som er sig sine evner helt bevisst kan alltid og vil alltid la dem få avløp på mange små oppgaver, hvis livet nekter ham å kunne koncentrere dem på en stor oppgave. Derved tørker de aldri bort, men vil alltid stå til hans tjeneste, når en stilling krever ham som sin mann.

Don Boscos mor.

En mor som levet sitt liv i offer og arbeid for å kunne jevne sine barns vei til Gud — det var *Margarete Bosco*.

Efter knapt fem års ekteskap mistet hun sin mann og stod, ennu ikke 30 år gammel, alene med to umyndige barn og et stedbarn. Hun fikk snart mange nye ekteskapstilbud, men hun hadde en annen livsoppgave, syntes hun. Hun vilde bare leve for sine to små sønner Josef og Johannes, og Josef blev en from og dyktig landmann. Men i Johannes' lodd falt det å bli redningsmann for tusener og atter tusener av barne-sjeler, fruct av denne verdens farer. Og nettopp denne yngste sønn, den senere Don Bosco, lignet sin mor og hele hennes væremåte.

Kun ved utrettelig arbeid og sparsommelighet var det lykkedes for Margarete Bosco å holde hjemmet sammen. Man reiste sig ved solopgang fra de fattige halmsenger og morgenmåltidet var et stykke tørt brød. Så kom en lang og anstrengende arbeidsdag — men efter den de deilige kveldstimer, hvor moren fant tid til å undervise barna, fortelle dem historier, leke med dem og til sist be med dem. Selv forberedte hun dem til hvert skriftemål — og Johannes kom et år tidligere enn sine kamerater i landsbyen til den første hellige kommunion, fordi moren hadde undervist ham så godt hjemme. Og når hun gikk til de syke eller til de som var ennu fattigere enn hun selv, bar barna det som hun av sin fattigdom allikevel kunde ha til overs for andre.

Margarete lærte sine barn å gjøre det gode for Guds skyld. «Gud ser dig, barn!» «Gud ser også alle dine tanker!» «Gud vet om du taler sant!» Ord

som gjorde det dypeste inntrykk, fordi de i morens munn fikk en vekt som gjorde dem uforglemmelige.

Barna var aldri uten tilsyn og aldri uten arbeide uten å være beskjeftiget på en eller annen måte. Kun en i ånd og sannhet gudfryktig kvinne, som i alt sitt arbeid stadig så Gud som sitt endelige mål, kunde odra sine barn slik som denne mor gjorde det.

Johannes var ennu bare en gutt da han en dag med strålende øine kom og sa: «Mor, jeg er sikker på at det skal være min livsoppgave å lære mange, mange barn katekismen!»

Kun med aller største vanskelighet kunde Margarete gjøre det mulig for sønnen å studere. Da han sa farvel til henne for å trø inn i presteseminariet sa hun til ham: «Mitt barn — husk det er ikke din drakt, men din dyd, som gjør dig til prest. Da jeg fødte dig til verden viet jeg dig til Guds hellige Moder, og siden da har jeg aldri ophørt med å fylle ditt hjerte med en dypeste ærefrykt for Maria. Fra nu av tilhører du helt den gode Guds Moder, og når du blir prest, så bli hennes apostel!»

Disse sin mors ord tok Johannes med sig som en kostbar skatt — og da han stod for henne som presteviet var det første hun sa til ham: «Skulde du en gang bli meget velhavende, vil jeg aldri sette min fot i din bolig.»

Ingen skal si at Johannes nogen gang bragte henne i fare for ikke å kunne besøke ham! Alt hvad han fikk gav han til de fattige gutter, som han samlet om sig for å fri dem ut fra alle fristelset og lære dem å lese og skrive. I Turins fattigste hydel opprettet han sin første anstalt for sine pleiebarn — for tre hundre

gutter. Men han manglet en hjelperske, en bestyrer-inne, som kunde føre husholdningen og våke over alt når han selv måtte ut og samle almisser for at arbeidet kunde fortsette. Og da reiste Mor Margarete, efter i 58 år å ha levet i sin stille landsby, på sin sønns bønn til Turin.

Da hun for første gang stod ved siden av ham i den fattige bolig og så sig om i de små, næsten tomme stuer, sa hun: «I Guds navn da!» Og den næste dag sa hun: «Det er best Johannes, at du selger det lille vinbjerg som er din fars arv — så vil jeg selge de småting jeg har, og da har vi så meget at vi kan begynne her. Så må Gud sørge for det andre.»

Og Gud sørget derfor. Allerede neste år kunde Don Bosco ta guttene helt til sig med kost og bolig og Mor Margarete kokte maten, som ganske visst var meget enkel. Hun vasket, sydde, lappet og stoppet for dem alle.

Ti år førte hun anstaltens husholdning og tok sig av guttenes opdragelse som en riktig mor. Kun én gang, da flere oprørske gutter gjorde henne tilværelsen for vanskelig, tapte hun motet og vilde vende tilbake til sin landsby. Men da Don Boscos bedrøvede blikk viste henne hen til krusifikset på veggen, sa hun: «Det er sant, det hadde jeg glemt —» og uten flere ord vendte hun rolig tilbake til sitt arbeid.

Alltid vedblev Margarete Bosco å være den samme beskjedne kvinne som hun var da hun kom til Turin — også da Don Boscos verk vokste og han kunde grunnlegge to nye anstalter og innrede store verksteder ved disse. Ustanselig og utrettelig arbeidet Mor Margarete så langt hennes krefter tillot henne det. Og med alt arbeidet forbandt hun et inderlig bønneliv. Daglig hørte hun den hellige Messe og gikk til kommunion. Da hun døde i 1856 hadde hun kun en eneste drakt — den samme som hun hadde hatt da hun kom til Turin — og hele tiden hadde hennes mat vært som den de fattigste spiser.

Den nye Encyklika.

Like før Pinse har Hans Hellighet Pave Pius XI utsendt en ny rundskrivelse om Kirkens stilling i Spania. Det heter i den bl. a.: Efter at den lov om konfesjonene og de religiøse kongregasjoner er blitt vedtatt — en lov som representerer et nytt og sterkt angrep ikke alene på religion og Kirke, men på alle den borgerlige frihets bærende prinsipper — betrakter den hellige fader det som sin plikt atter å oppløfte sin stemme. Det dreier sig ikke om å optre mot en bestemt politisk revolusjon, da Kirken alltid har billiget alle regjeringsformer og borgerlige forordninger som har stemt overens med Guds rettferdige vilje og den kristne samvittighet. Men kampen mot Kirken utspringer ikke av noen rettferdig nødvendighet i forsvar for republikken — den må tilskrives det hat som visse sekter nærer mot Herren og hans disipler.

Rundskrivelsen forkaster ennvidere at Kirke og stat skal skilles slik som den nye spanske forfatning går ut på. Paven beklager, at mens alle meninger, selv de mest villfarende, har fritt slag for sine tilhengere, så blir den katolske religion som dog størsteparten av borgerne bekjenner sig til overvåket og forhindret i å utfolde sig og utøve hele sin velsignelsesrike virksomhet. Mens forfatningen ellers tilgodeser alle borgeres eiendomsrett, blir Kirken berøvet alt sitt.

Ennvidere taler rundskrivelsen om den umenneskelige lønn som er blitt den kongregasjon til del som har avlagt sitt lydighetsløfte til en høiere autoritet enn de jordiske. Med oppløsningen av denne orden har man villet ramme det høifortjente Jesu selskap for desto lettere å kunne tilintetgjøre troen i de spanske hjarter. Derfor betrakter Paven det som sin apostoliske embedsplikt å forkaste og fordømme en lov som står i strid til hele Kirkens guddommelige institusjon.

«Vi protesterer av all makt mot loven selv, idet vi erklærer, at den aldri kan påberopes overfor Kirkens evige rett.»

Paven oppfordrer derfor alle sine kjære barn i Spania til å bruke alle tillatelige midler for å få lovgiverne selv til å innse, at forordninger som er slik i strid med de statsborgerlige rettigheter og så fiendtlig mot Kirken, må erstattes av andre som er forenlige med en katolsk samvittighet — og rundskrivelsen slutter med å henvise til en fast tillit til Guds godhet og til flittig bønn samt med den apostoliske velsignelse til hele den dyrebare spanske nasjon.

Kardinal Cerretti

er avgått ved døden i forrige måned — og hans eminense fikk en død en kristen verdig. Kort før sin død uttalte han med klar og tydelig stemme til de omkringstående: «Aldri har jeg vært så vel forberedt og aldri så fredfullt som idag kunnet gå døden imøte. Herren har vært meget nådig imot mig, men *denne* nåde er den største av alle. Herre, jeg takker Dig!»

Bonaventura Cerretti blev født 1872 i Orvieto. Han var på presteseminar i Rom og blev viet til prest i 1895 og senere doktor i filosofi og litteraturhistorie. I året 1904 begynte han sin diplomatiske løpebane som sekretær ved den pavelige delegasjon i Mexiko og i 1906 kom han til Washington ved delegasjonen der. I 1914 blev han titulær-erkebiskop av Philippopol og høsten samme år den første pavelige delegat i Australia. Senere fikk han titlen erkebiskop av Korinth og i 1917 kaltes han tilbake til Rom som efterfølger av mgr. Paccelli, da denne blev sendt som Nuntius til München. Og i 1921 blev han Nuntius i Paris. Desember 1925

utnevntes mgr. Cerretti til kardinalprest og 1926 fikk han kardinalhatten med titlen av St. Cecilia — og endelig utnevntes han til prefekt for den høieste pavelege rett, Signatura Apostolica, i 1931. — R. I. P.

Misundelsens motgift.

Alle har vi sorger og bekymringer, og for oss alle er livet en korsvei — for den troende som for den vantro, for den gode som for den slette. Men — vil du kanskje si: med korsvei er det nu så sin sak! Jeg er fattig og derfor er livet vanskelig for mig — men jeg skulde gjerne bytte min korsvei bort med den rikes! Selvbedrag! Ti hvad vet du om hans sorger, engstelser, ergrelser —?

Klager du over for meget arbeid? Tror du den rike lediggjenger har mer appetitt til sitt overdådige måltid enn du til din enkle middag? Tror du han sover sundere og tryggere enn du? Tror du at den, som ikke vet hvad han skal få dagen til å gå med, er mer tilfreds enn du, for hvem dagen ikke rekker til alt det du skal ha gjort?

Uopfylte ønsker gjør menneskene ulykkelige, men vet du ikke at jo fler ønsker du får opfylt desto umetteligere blir du — som en febersyk der blir mer og mer tørst jo mer han drikker? Men la verden passere revy — la oss se hvem som er å misunde: I byene reiser sig de store bygninger: fengslene, sykehusene. Er *de* å misunde, som tilbringer en del av sitt liv bak disse murer?

Se på de pyntede damer på gaten, hvis liv er et jag for å følge motens vilje — er *de* å misunde? Eller *de*, som tilbringer hver ledig stund på restauranter, i dansebuler eller ved lavtliggende adspredelser i drikk og utsvevelser?

Alle de som ikke kjenner til å ha en sund, nyttig arbeidsdag — enten det så er fordi de ikke behøver det eller ikke *kan* få arbeid — er *de* å misunne? Eller rike foreldre til vanartede barn — eller de som bedras i sitt ekteskap, eller som selv rammes eller ser sine nærmeste eller sine venner rammes av plutselig ulykkestilfelle? Misunner du de som alltid føler sig misforståtte — eller de som piskes av ærgjerrighet eller havesyke? Og mange med dem — —

Kjenner du til hvad de har hatt eller har å gjenneingå som du misunner? I sine virksomheter, i sitt familieliv, av sine foresatte, underordnede eller sine kolleger? For å vite sikkert om din næste er lykkeligere enn du selv måtte du kjenne hver fold i hans hjerte og hver krok i hans samvittighet. Før du har gransket hans hjerte og nyre er det dårskap å være misundelig — —

Takk heller Gud for som du selv har det. Sin lykkes smed er hver den som lever tappert og modig etter den stilling og de ytre kår og indre forhold, Vårherre har satt ham i.

Utnytter du alle dine sjelelige egenskaper vil du alltid være herre over dig selv, ditt arbeid — fullt optatt

av å tjene dig selv og andre uten å misunde noen noe. Misunnelsens beste motgift er selvbeherskelse — å være suveren over sin vilje, sine følelser og sine handlinger. Ti da blir man også herre over sine tanker og under alle alt i takk og ære og lov for hvad man selv har fått!

Monarkiets forbannelse og republikkens velsignelse.

Der foregår for tiden en seig kulturkamp mellom republikken og kirken i Spania, som ikke er ulik den Bismarck tapte mot den katolske Kirke i Tyskland og som også minner om den kamp som den franske republikk førte mot kirken i Frankrike og som nu efter krigen er løpet ut i vannet. Det siste trekk fra den spanske regjering mot kirken, er forbudet mot at de forskjellige munkeordener skal gi undervisning. For viderekomne trer forbudet i kraft 1. oktober, for småskolen 31. desember i år. Og med stor spenning venter man nu på om den republikanske regjering i sommer skal klare å overta undervisningen av de mellom 300,000 og 600,000 barn som berøres av forbudet. Det første tall er det regjeringen regner med, det annet er det antall elever som munkeordenene opplyser de har i de forskjellige skoler landet rundt.

At spenningen er der, er naturlig, for regjeringen har ikke skolebygninger nok, heller ikke på langt nær nok utdannede lærere, idet der på seks måneder må utdannes 7000 nye, og bare å skaffe Madrids 20,000 barn undervisning vil bli et alvorlig problem. Selv i republikanske kretser regner man derfor med at ti tusener og atter ti tusener av spanske barn på lange tider ikke vil få regulær undervisning, hvis forbudet skal håndheves strengt.

Den budgjetmessige side av saken trenger også overveielse, for lavt regnet vil statens utgifter økes med 45 millioner pesetas. — Et annet spørsmål som også er reist i Spania ved kampen mot kirken er: hvordan skal det arbeide for de syke den nu besørger bli ordnet, hvis munkeordenene blir satt ut av spillet. De fleste av Spanias 80,000 munk og nonner arbeider i sykepleien. Årlig tar de sig av 150,000 syke i hospitalene og pleier 100,000 syke i hjemmene og understøtter 200,000 fattige, 18000 sinnssyke og 15,000 spedalske gjennom sine organisasjoner.

Som man ser er problemene store og alvorlige nok. Men de spanske politikere som har slått så meget god spansk kultur i stykker, vil sikkert finne en utvei, som gjør at de uvidende, de syke og de fattige er henrykte over at monarkiets forbannelse erstattes av republikkens velsignelse. (T. T.)

Sogneprest Swietliks grab.

Efterkomne gaver:

Total beløp	kr. 555.00
I. R. Oslo	» 5.00
K. B. S. Hamar	» 10.00
S. E. S. Oslo	» 10.00
S. J. S. Halden	» 10.00

Total kr. 590.00

Svenske helgenlegender.

ST. PAULUS OG ST. ANTONIUS, EREMITER.

Fra Fornsvensk Helgenlegendarium ved Iwan B—W.

Paulus var en av de første eremiter. Han levde lenge skjult for menneskene av guddommelig spise som en ravn hver dag bragte ham. St. Antonius, en annen eremitt, trodde sig å være den første som førte slik levnet, helt til en røst i drømme sa ham at en annen eldre og frommere enn ham fantes langt ute i ørkenen. St. Antonius fór vidt omkring i ødemarken og søkte, og til sist møtte han en rev som viste ham veien til St. Pauli herberge. Paulus hadde fornemmelsen av at han kom og lukket sin dør.

Antonius had om å få komme inn og svor at han vilde bli igjen utenfor og avvente døden, hvis han ikke kom inn. Paulus åpnet døren, og med glede falt de i hinannens armer. Ved middagstider kom en ravn flyvende med to mål mat, og da Antonius forundret sig herover fortalte Paulus at Gud hver dag sendte ham føde til hvert måltid og nu til to på en gang, ti Gud viste vel at det var kommet en gjest.

Og Antonius fór fornøiet hjem meget glad over dette møte med Paulus. Men da han var kommet hjem til sin celle blev hans hjerte oplyst og han så hvorledes Guds engler førte Pauli sjel til himmelen.

Antonius vendte i samme stund tilbake til Paulus og fant hans legeme likesom levende på kne med hendene løftet imot himmelen, som om han var fordypet i bønn. Og Antonius trodde at han levde.

Men så forstod han at han var død.

Da ropte han: «Salige sjel! Ditt legeme åpenbarer inn i døden hvad du har vennet det til i livet!»

Antonius hadde ingen redskap til å kunne få gravet en grav til liket; men straks kom der to løver som gravet graven.

Antonius tok med sig Pauli kjortel, som var lavet av palmeblader, og den bar han hver helligdag så lenge han levde. Han døde i Vår Herres år 287 i keiser Cari's dager, og derav bevises at han hadde vært eremitt omkring tyve år.

Anmerkning: Carus, romersk keiser 282—283.

BOKANMELDELSE

Det nye Testamente — oversatt av Erikk Rosenørn-Lehn. (Det apostoliske Vikariat, Danmark).

I et overordentlig hendig og tiltalende format har det apostoliske Vikariat i Danmark utsendt det nye Testamente i moderne sprogdrakt, forarbeidet av baronesse Rosenørn-Lehn. Stort sett må resultatet sies å være vellykket, selv om det har vært vanskelig å undgå at enkelte vendinger og ordvalg må forekomme oss å være lagt noget for tett op til det hverdagslige i ikke helt positiv forstand — ord og vendinger, som vi alle godt kan benytte i en passiar om vær og vind og dagen

og veien, men som vi ikke vilde falle på å benytte i alvorlige samtaler om et eller annet livsproblem. Det forekommer oss derfor at oversettelsen ikke på enkelte steder er helt lydhor overfor forskjellen mellem det naturlige og det banale, og derfor nu og da støter an mot den indre ærbødighet, vi alle har for det hellige ord og den nænsomhet som en slik ærbødighet krever utvist ved anvendelsen av moderne taleform.

Dog er dette mest på i og for sig mindre vesentlige steder og veier intet imot den kjensgjerning, at den hellige skrift får en mer aktuell, mer brukbar virkning ved å iklæs vår egen taleform og sprogform. Det er lettere for våre tanker å finne støttepunkter og hjelpemiddel i et skriftsted, som umiddelbart fortsetter i like linje med de stumme ord i vårt sinn. Bibelen blir mer nærværende, mer som en del av vårt åndelige jeg, når vi erkjenner vår egen personlighetsform umiddelbart i dens formaninger og påminnelser — der er derfor all grunn til å takke for denne nye oversettelse, for den kjærlighet og flid som ligger bak den og som sikkert har brakt velsignelse over denne nidkjære arbeider i Herrens vingård.

Pater Fr. Kupferle S. J. har forsynt denne utgave med innledninger og foretatt inndelingen av teksten — og alle fornotene o. l. er klare, instruktive og verdifulle, selv for de som dog er velbevandret i sitt Testamente fra før av. Man må derfor lykkønske det danske apostoliske Vikariat med denne oversettelse og ønske den videst mulig utbredelse.

E. D.-V.

PATER PALAU S. J.:

Sannheten forsvares bedre med godhet og tålmod enn med argumenter!

Liste for innsamling til vår feriekoloni.

Fra før	kr. 605.00
H. B.	» 10.00
H. S.	» 20.00
Fru Chr. U.	» 15.00
Fru de la Ch.	» 30.00
Frk. H. P.	» 20.00
S. L.	» 10.00
O. O.	» 5.00
M. M.	» 5.00
Aud —	» 50.00
Hammerstad & Co.	» 10.00

Kr. 780.00

Vi er nu halvveis, og vi har fått ledere for såvel pike- som guttepartiet.

I denne varme juni måned er det så mangen en husmor og så mangen en liten blek gutt eller pike som engstelig spør oss: «Tror du vi får lov å være med?»

Det hjelpe Gud og forsynets og hjertelagets venner rundt omkring.

Husk feriekolonien i tide, det bestemmer antallet av barnene.

Hjertelig takk!

Det er inntil nu innmeldt 31 barn, 16 gutter og 15 piker, som går og venter på beskjed om å få være med til Sylling. De som ennå ikke har gitt sitt bidrag, stort eller lite, bes sende dette til mgr. K. Kjelstrup, St. Olav, eller til sogneprest Laudy, St. Halvard. Vi har barnene, lederne og huset. — Er det en eller annen katolikk som av interesse for feriekolonien økonomi kunde kjøpe noen av barnene ut til Sylling med sin bil, vilde vi være takknemlig. Vi betaler eventuelt bensin og olje for turen. Hr. gipsmaker Valente har allerede beredvillig stillet sig til disposisjon for noen turer med sin bil, som tar 5 personer. Send beskjed til Ivar Ruyter, Malerhaugen 8, Ø. Aker. B. r. F r a n s.

Hørhjemme: —

MGR. IRGENS blev torsdag den 8. ds. mottatt i privataudiens av Hans Hellighet Pave Pius XI.

EN PASKJØNNELSE. Seks unge menn fra Ynglingeforeningen i Oslo fortjener hederlig omtale. St. Olavskirken har i lengere tid savnet en nødvendig oppussning, men vår slunkne kirkekasse har dessverre hittil ikke tillatt oss å få arbeidet utført. Særlig var det de mange vakre glasmalerier som folk i menigheten lenge hadde drømt om å få se stråle i sin fordums glans. Nu er denne drøm blitt til virkelighet. Seks arbeidsledige unge gutter har meldt sig som frivillige og har i løpet av de siste par uker gitt samtlige vinduer en omgang med skarpt sodavann og andre ingredienser, så at både maleriene og kirken selv nu stråler i fornyet skjønnhet. Såvel menighet som prester er de unge menn meget takknemlige for deres uegennyttige arbeid, som de av egen drift har utført helt gratis. Skulde noen i menigheten følge trang til å yde disse offervillige ungdommer en påskjønnelse, tar kirkens prester med glede imot bidrag hertil. Ja, hvis menigheten nu i sluttet flokk tok et løft, kunde disse ungdommene skaffes arbeid en tid fremover og vår kirke kunde til høsten fremtre i en vakrere og mere innbydende skikkelse, Gud til ære og vår hellige Kirkes sag til gagn. Hvem vil være den første til å tegne sig? H å b.

OSLO. Fru Paula Messels foredrag med påfølgende demonstrasjon til inntekt for N. K. K. F.'s ungdomsfond blev en strålende succes. Torsdag den 8. juni samledes en stor krets av interesserte damer i St. Sunnivaskolens gymnastikklokale og fru Messel holdt da først et livlig og instruktivt foredrag om moderne ernæring, stadig avbrudt av applaus for sine rammende og vittige bemerkninger, som til tider formet sig som rene alorismer. Etterpå var der demonstrasjon og — man fristes til å kalle det: massebespisning, idet alle de mange tilstedeværende fikk anledning til å overbevise sig om at fruens praktiske dyktighet står på høide med den teoretiske. En del lykkelige drog hjem med i ordets hele betydning: s m a k-

fulle gevinster, og et vakkert nettoutbytte til den gode sak var den elskverdige frues fortjeneste, og takk for hennes arbeid og gode vilje.

OSLO. Skoleutstillingen. Som vanlig er det en fest for øiet å se den utstilling av eleverarbeider som i disse dager avholdes i St. Sunnivaskolens tegne- og håndgjerningssaler. Særlig for oss eldre er det gledelig å se hvor håndarbeidsundervisningen i de senere år har gjennomgått en utvikling som gjør den mer tjenlig for det daglige liv enn den metode vi arbeidet etter, førte frem til. Fra elevene på skolene her er relativ små lærer de å benytte nål og tråd, strikkepinnene ikke å forglemme! til smakfulle og nyttige ting. De lærer å anvende rester til applikasjoner, garnstumper til vakre små blomster — de lærer å sy de enkleste plagg, så de blir vakre og solide samtidig — de lærer respekt for materialet, som betros dem — aktelse for tiden, så intet minutt går tilspilde — og de lærer kjærlighet til sine henders arbeid, så de aldri vil se dem ledige. Alt dette forteller håndarbeidsutstillingen den lydhøre besøker — men høiest og tydeligst forkynner den om de dyktige lærerkrefter som står bakved — om den ånd som driver verket her. Gå, se og hør selv!

— og derute:

VATIKANBYEN. Kardinalstatssekretær Pacelli og den østerrikske kansler Dollfus har undertegnet et konkordat mellom sine to stater. Bl. a. inneholder dette en bestemmelse om at kirkelig vielse også har civilrettslig virkning.

ROM. St. Peterskirken var 1. pinsedag fylt av ca. 40,000 mennesker og i sitt festligste skrud, da Pave Pius XI under utførelse av hele det mektige symbolske ritual proklamerte ebbed André Fournet's hellighet. I den pavelige procesjon befant også mgr. Irgens sig i sin egenskap av husprelat. Vi skal i en senere artikkel komme tilbake til St. André Fournet's liv og den skjønne ceremoni som er kronen på en sann kristelig virksomhet i kjærlighetens uavbrudte tjeneste.

ROM. Franciskanerne har holdt sitt generalmøte i Rom og der valgt en ny generalforstander, hans høyærværdighet pater Lorenzo Maria Bello.

HVOR MANGE KIRKER ER DER I ROM? «Diario Romano e Vaticano» besvarte dette spørsmål med følgende tall: 550 Gudshus i alt, nemlig 390 kirker, og 169 offentlige og private kapeller og 53 forskjellige helligdommer. 25 nye kirker er under bygning. Etter den samme statistikk er der i Rom 44 katolske kirkegårder.

EN AMERIKANSK MARIST-BISKOP SOM ADMIRAL. Nord-Salomon-øene i det store ocean hører under den nord-amerikanske biskop T. J. Wades «skibsmisjon», og biskopen er admiral over en flotille på 4 dampskib. Skibene fører navnene «Raphaels», «Gabriel», «St. Paul» og «Ave Maria», mens en femte båt, «Michael», kantret under en storm og nu hviler på havets bunn. De trede Maristpatres, som de spredte ørkers befolkning er betrodd, kan kun bruke mindre skib for å komme til de 40,000 hedninger som bebor disse øer, hvortil kommer 15,000 katolikker. Orkaner er hyppige og både prestene og søstrene kan berette om mange farlige situasjoner. Reisene er like så kostbare som nødvendige. Men den lille flåte seiler tappert ut og kaster sine garn ut for menneskesjelenes frelse.